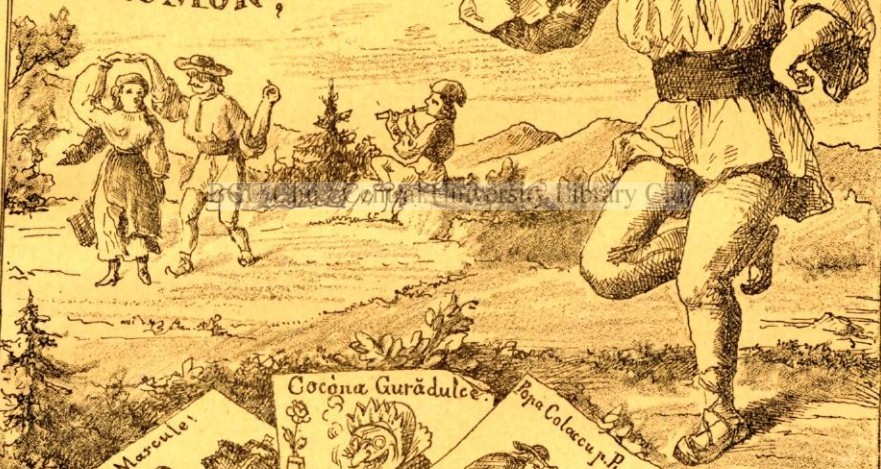

Calicul

HUMOR și SATIRĂ

Teme-te de Dumnezeu, dar', dacă nu 'ți-ai plătit abonamentul, temete și de Calicul!

Ev. Marcu.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Deputatul belitorilor de cai.

Guido de Bausnern, deputatul dietal al Agnitei, sau al acelu oraș săsesc din Fundul Regiu, în care celor mai mulți cai li se trage pelea preste urechi, pentru-ca se servească ca tureci de cisme și curele de opinci internaționale pentru tóte naționalitățile desculțe ale Transilvaniei, s'a prezentat țilele trecute în mijlocul alegătorilor sei cu noul program național-politic săsesc în proțap, ca se-'i îmbete cu apă rece.

Noul program național-politic al Sasilor, fabricat din zdrențele unui fatal optimism în 5 Iunie a. c. la Sibiiu, în sine nu e altceva decât uvertura de bucuriă fluerată de olar, când 'și-a restornat carul cu ólele, însé tóte în lumea asta au dóuě părți, afară de unilateralitate, care tocma pentru aceea e o monstruositate ca și noul program național-politic săsesc. Dar' o vorbă ca o sută, noul program național-politic al Sasilor a dus apa la móra de vânt alui Guido de Bausnern, și acesta a măcinat țilele trecute alegătorilor sei din Agnita făină politică, prin care cailor li se póte argăsi pelea pe spate, și din carnea lor poți face cea mai bună salamă.

Măcinând atare făină politică, Guido de Bausnern a vorbit dintr'o înălțime, din care nici un deputat săsesc nu e în stare a vorbi cătră alegătorii sei. El e adecă cel mai înalt dintre toți deputații săsești ai dietei ungare. Dar' Guido de Bausnern nu e numai înalt, el are și doi umeri, și pörtă pe amêndoi cu asemenea ușurătate. De aceea, condus de agilitatea umerilor sei, cu programul național-politic săsesc în proțap, a vorbit alegătorilor sei multe despre nimica, și nimica despre multe. Asta în convingerea, că poporul mai mult crede decât cugetă. A spus verde alegătorilor sei, că deși nunumai condeputații, dar' și conaționalii sei l'au considerat d'un individ, care și întorce mantaua după vânt, d'aici încolo el va intra în partea acelora, care însuși fac vântul. La aceasta'l îndreptățește noul program național-politic, și de aceea el, cu toți condeputații de asemenea pănură, până-când nu va afla de bine a intra în partida Kosuthiștilor, și'n viitor un singur principiu va urma, adecă acela, a nu urma nici un principiu.

Cuvântarea sa 'și-a finit'o Guido de Bausnern cu cuvintele: Se fim un popor unit de frați, și se ținem ca țigănul cu satul!

În cercuri private — așa se povestește — G. de Bausnern a promis Agnițenilor, că, dacă și pentru periodul viitor dietal îl vor alege deputat, el prin influința, de care regimul se bucură asupra sa, va mijloci ca Oltul se se abată pe deasupra Cincului mare în Hârtibaciu, și Hârtibaciul se se facă navigabil, așa încât năile și vapórale din Marea neagră se pótă veni până la Agnita, și fómeea din Fundul Regiu se se pótă expeda direct cătră Orient.

La promisiunea asta entuziasmul Agnițenilor pentru de Bausnern 'și-a ajuns culmea: Șapte Agnițeni au plesnit de bucuriă!

Sus Marcule I

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da i

Marcule cu cap de melciu
Dute iute până'n Telciu
Dela Năsăud mai sus,
Dute puiu de urs!

Mergi de jăcă acoloa
Pe Grigore Pop — popa,
Care'i popă tuns și ras
Și fără rușine'n nas. *)

El e pus ca se popéscă
Telciul se'l ocârmuiască
Pe popor se fericéscă
Binele se'l dovedéscă.

Hei, dar' el cu a lui purtări
Cu beții și desfrânări
Nu dă semne de preut
Ci mai mult de Arnăut.

*) Veđi nr.ii 156 și 157 a Gaz. Trans. ex a. c.

Ce pilde dete la lume
 Cum crescutuși-au anume
 Însuși proprii copii
 Spre ori-ce soiu de nebunii:
 Bătăi, câinii și beții?

En întrebă'l tu Mărcuț
 Cum cresc pe Iacobuț
 Așa cult și luminat
 Și'n bicherii învățat?

Di cătră domnul părinte
 Onorate prea sfințite
 La Iacob ce lege-ai dat
 De âmblă di nópte beat?

Și ce pildă datu-i-a
 De'n Gherla nu potu sta
 La sfânta fteologie?
 Dóră că'i de omeniă??

Și cui și cât a plătit
 În Sibiiu de fu primit
 Iacobuț la sfântul curs,
 Întrebă mi'l puiu de urs?

Popă cum Iacob va fi
 Și cum tată-so popi
 Póte ori-ce derbeder
 Ori-ce strengar și becher.

Deci Mărcuț cu cap de melciu
 Dute o leacă la Telciu,
 Prinde pe popa în clește
 Și jócă și iuește:

Frunză verde din islaz
 Bine'i stă la popa ras,
 Tocma ca la capra tunsă
 Ori la gâasca négră smulsă.

Dar' cum stă popii din Telciu
 N'a sta altuia în veci,
 Că'i frumos pe din afară
 Din lăuntru'i frumos érá.

Apoi e inteliginte
 Acest luminat părinte,
 Cât o turmă de berbeci
 N'au cultura lui în veci.

Apoi purtarea'i morală
 Așa'i de cu socotélă
 Cât numai din el singur
 Faci cincii țigani ș'un ungur,
 (De cei tăiați împrejur).

Sě țucă cu Jidovii
 Bea bruderschaft cu dênșii,
 Și le împarte prescuri
 Cât și ei stau pe gânduri.

Averea bisericéscă
 Așa știe s'ó sporéscă
 Cât din mii face tot sute
 Și din sute deci mărunte.

Pentru a scólei înflorire
 Țipă ca eșit din fire,
 Lângă litra cu holircă
 Care-o bea cu mămăligă.

Ear' biserica însași
 Ați e démnă cinci gărași
 De când el îi este popă,
 Dă Mărcuț ca'n dobă!
 Socóta pentru pãrale
 Din mâna sfinției sale
 Nu'i scóte-o nici tu Mărcuț
 Nici a dracului puiuț.

Nu, căci el nu vrea s'o dee
 Susținând că nu'i femeia
 Se știe de ceva frică
 De vicărăș ori vlădică.

Apoi are și proptele
 (Precum spun gurile rele)
 În Năsăud, ba și frați
 Și'n holercă absolvați.

Aceia mi ți'l proptesc
 Și'i susțin darul popesc,
 La vicar îi mint în buză
 Ear' la vlădic mi'l escusă.

Pentru a lui vrednicie
 Telciul e cu detorie
 Ați vre-o treizeci de mii,
 Bine'i miei copii?

Ți dară sfinției sale,
 Cautăți popo de cale,
 Mergi unde ți-'s feciorii
 Că nu ești demn de-a popi.

Apoi puiuț ursului
 Spune tu vlădicului,
 Se pună altu'n locul lui
 Mai cu cap, mai cu purtare,
 C'o cultură óre-care,
 C'o omenia mai mare
 C'o țir de civilisare,
 Care apoi se fie'n stare
 A fi popă nu tândală. — Amin!

Jócă bine miei Mărcuț
 Până'i rămânea desculț,
 Dar' jócă și iuește
 C'așa place la neveste!

Mărcuțule puiu de drac
 Mergi mai întâiu la Hodac,
 C'acolo domnii preoți
 Fac mătánii după buți.

A lor tipic nu le spune
 Ce'i vecernia anume,
 Că ei în loc de vecerne
 Fac intrige și gâlceve.

Apoi de activi ce sunt
 Tac ca șerpele'n pământ
 De banii ce s'au astrins
 Pentru un ceas în adins.

Ei, id est domnii preoți
 Se arată surdo-muți
 Când cineva scóte glas
 De banii cei pentru ceas.

Curatorul Iacob Florea
A adunat sumușóra,
Dar' nici el nici preoții
Nu vor suma a o vėdi.

Jócă mi'i deci Marcule
Și le smulge barbele
Se lase procesele
Se facă vecernile.

Ear' încât e pentru ceas
Ia curatorul de nas
Și mi'l jócă pe sub ciur
Păn' va da socóta pur.

Socóta de nu'și va da
Mărcuțule li lua
Cu pe cinstiții preoți
Și mi li'i juca desculț.

Și jucându'l îi descântă:
Tu om fără greș și směntă
Dă'ți tu socotelele
Se nu'ți deșel șelele!

Hop! că banii nu's de plėvă
Se'i porți fără nici o trėbă,
Că banii sunt de aramă
De ei trebe se dai samă.

Apoi hop Marcule hop,
Că te-on face protopop
Preste trei sfințiți preoți
Cari se închină la buți.

Unu'i Vasiliu Dancu
Popa cel tiner din Țapu,
Care pe la bobotéză
Umbla tocma ca o barză.

El vėdėndu-se ocolit
De vinars bun îndulcit,
S'o silit și-atăta o supt
Până crucea și o-a rupt.

Al doilea îi Ioan Toma
Popa din Ribicióra,
Colo în fostul Zarand
El e un pur memorand.

În el este concentrat
Tot ce luda a creat,
Mai mult demoralizat
Mai bețiv și desfrănat.

Așa'i deprins în beție,
Cât nici la cununie
În biserică nu merge
Până litruța n'o șterge.

Acolo bolborosește
Isaia dântuește
De nime nu sci ce ȃice,
Îl cunoști, nene vlădice?

Crâsnicul lecții îi dă
Dar' popa Toma'i popă,
De ești din legea nouă
Sparge litruța'n două.

Al treilea popă cinstit
Care'i vrednic pomenit
În rânduțul acesta,
E popa din Czelina
Lângă riul Têrnava.

El e Niculae Enciu
Și e minunat popenciu,
La boteze duce spir
În loc de sticla cu mir.

La boteze Enciucul
Se'ntórnă ca și Iordanul,
Pe sub garduri, prin zăpadă
Pururea'i gata spre sfadă.

Sudue de celea sfinte
Și mereu îi vine'n mînte,
Că jude și episcop
Și cu domnul protopop,
E demn numai jopolit
C'un dărab de lemn pălit.

Poporeni mîl cîrpesc
După ce mîl ocărăsc
Ca pe el, ear' jidanii
Îi papă frumos banii
Și'l asemăn cu țigani.

Êști trei popi pe cât știu eu,
Și-au format un polileu
Nou nouț, sêracă lele !
Și trei rënduri de pripele
Tóte nouê, frumușele.

Și le cântă lângă buți
Prea luminații preoți,
Și cântând își móie plitul
Apoi ridicând păharul
Strigă : Trăiască vlădicul !

Ear' pripelele acele
Dictatumile-a o lele
Ce'i prietină cu popii,
Ear' eu m'am pus a le scri.

Și scrise foneticește
Le trimit la cel ce este
Mai mare preste Calic,
Și rugându'l așa'i đic :

Luminate Redactor
Rogu-te cu mare dor,
Se pui se se tipărăscă
Și'n lume se se'mpărtěscă
În proslăvitele foi
Pripelele dela noi :

Pripelele unor popi dela noi.

Veniți toți beutorii se lăudăm
Pe mucenicul crășmar
Și pe mucenița crășmărița
Strigând : dă-ne pe credit !

Trecut'ai prin apă și prin foc
Și te-ai aședat într'acest loc,
Întră întru bucuria d-nului têu
Care te-a scos din făgădău.

Tot cam aceste tropare	Ear' pe acești cântăreți
Le cântă în gura mare	Strînge-'i-om cu ori-ce preț
Mulți preoți și dăscăluți	În „Calic“ ca'n „Panteon“,
De cei golani și desculți.	Se'i cunóscă ori-ce om.

Și'n Calic noi vom ruga
 Pe Mărcuțu ai juca
 Se'i știe tótă lumea
 Cum cântă podobia.

Noutate înbucurătore.

Comitetul nostru național politic înăcrește c'o energiă vrednică de tótă recunoștința la castraveți, așa încât se dă cu părerea, că întreagă națiunea va avea preste cap.

Chiuituri d'ale țărenilor la joc.

Sus cu toții mări ficiori
 Se suim fântâna'n deal,
 Se se spele fetele
 Că's negre ca ciórăle!

* * *

De-ași găsi un puiu de drac,
 L'aș prinde ca se'l desbrac
 Se'i trag pelea de pe cap,
 Se fac sócrei ceapsă'n cap!

* * *

Bădişor voinic frumos,
Nu te arêta manios
Că 'ţi auţi muştrările,
Ce 'ţi le fac fetele
Că 'ţi s' dragi nevestele!

* * *

Coconiţă de sub munte,
Ce 'ţi-ai tras pèrul pe frunte,
Că 'ţi-or ieşi vorbe multe;
Las' se'mi iasă, că nu'mi pasă
Că's tineră şi frumósă,
Şi la ficiori drăgălaşă!

* * *

Mândro mândruliţa mea,
A séră'nserai în cóstă
Pe din sus de casa vóstră
Şi-auđii câinii lătrând
Pe maică-ta blăstămând;
Blăstămându-te pe tine
Se te laşi mândro de mine.
Spune mândro maică-ta
Că atunci te vei lăsa
Când măta va semêna
Strat de mac
În vírf de ac,
Strat de in
În vírf de spin;
Ba mândro nice atunci
Când va face plopul nuci
Şi răchita mure dulci!

* * *

Dare-ar Dumneđeu o mórte
Se móră dómnele tóte
Se'mi remâie domnii mie
Se'i duc la sapă la vie!

* * *

Am avut şi eu mândruţă
Tineră ca o mlădiţă;
Eu o-am lăsat se mai crească
Mintea'n cap se'şi dobândéscă
Dară ea s'a măritat
Şi nu'n al treilea sat
Ci la noi a treia casă
Io's cu inima tot arsă.

* * *

Mândro mândruliţa mea,
Ochii 'ţi's ca murele
Buzele ca frunzele
Obrazul ca rozele;
Dar' şi eu m'oi face aşa
Ochii 'i-oi da la cernit
Obrazul l'a rumenit,
Şi buzele la cioplit.

* * *

Ochilor m'am bizuit
Se'mi cate loc de trăit,
Sprâncenelor m'am lăsat
Se'mi cate loc de'nsurat!

* * *

Puişor dela pădure
Dute la mândra şi'i spune
Se nu se gate aşa bine,
Că mie capul mi'l pune,

Ba dóră mi l'a și pus
Că numai cât stau în sus!

* * *

Mori mândro, că mor și eu,
Se ne facă-un copârșeu,
Și se ne'ngrópe într'o grópă

Ca se védă lumea tótă,
Că ne-am iubit la olaltă,
Și se védă ori și cine
C'ai trăit bine cu mine!

* * *

Floritică rupete-aș
La mândra trimitete-aș,
Te-aș trimite n'am pe cine,
Eu te-aș duce bucuros
Dar' nu pot că's rușinos!

* * *

Care fată drăguț n'are
Nu ști luna când răsare
Nici nóptea câtu'i de mare;
Care fată nu iubește
Nu ști luna când sfințește
Nice cum se hodinește!

* * *

Vai bădiță daca'i ști
Cātu'i de greu a dori,
Faceți-ai din nópte și
Cu mine te-ai întâlni,
Faceți-ai șiuă din nópte,
Și mie 'mi-ai scrie carte!

* * *

Când eram în vremea mea
Om frumos nu'mi trebuia,
Dar' acum sěrac de mine
Și urítu'mi prinde bine!

Stan Pățitul.

Înainte de anul 1848, om învățat era acela, care știa cânta „Dómnne strigatam“ pe tóte cele opt glasuri, și cel-ce cântând striga mai tare'n biserică, era cel mai învățat.

Așa era înainte de 1848, și în multe părți locuite de Români ađi e încă așa. Deosebirea între ađi și atunci e, că nóue în acele timpuri nu ne era iertat a cerceta școli. Puțini dintr'ai noștrii, și numai tineri cu legături

hotărîtoare în viața socială de pe atunci aflau căne cănește intrare în școlile josnice și înalte din acele timpuri.

Noi Românii p'atunci aveam puține școli sau deloc, și nu ne era iertat a ne face chiar și dacă am fi voit și am fi avut din ce se le facem. — Ne făceam însă pe ascuns școli — ați nici asta nu mai putem — dar' avem intrare liberă sau de silă în școli străine, și ieșim din ele ca dracul din cânepă.

În școlile, pe care noi în timpurile acele ni le făceam pe ascuns, se învăța un singur studiu: „Cântările bisericești.“

O atare școlă era înainte de 1848 în Nocrich. Asta s'a înființat de popa Popoviciu, un cântăreț vestit, care știa trage și din diplă sau violină, și după ce începea cutare glas cu vocea, când învățăceii sei îl puteau continua, îi conducea cu acordul melodios al diplei.

Popa Popoviciu, care véra, ca se și p'otă susține pe ai sei și pe sine, mergea la plug, la sapă, cósă, secere etc., ținea numai iarna școlă. Școlă lui nu era cercetată numai de Nocricheni, ci și de mulți băeți din satele vecine. Între elevii lui au numerat odinióră Trebonie Laurian, și Iacob Bologna.

Cei mai luminați la cap, învățau în școlă popii Popoviciu prelângă glasuri și cetirea cu cirile, dar' nu din órecare abecedar, ci din ciaslov, și din octoic. A scrie nici popa nu știa alta decât numele seu, dar' și pe acesta numai cu apăsarea degetului pe cruce.

O iarnă și primăvéra următoare până la scóterea vitelor în câmp, am cercetat și eu acea școlă, apoi a trebuit s'o părăsesc, pentru-că tată-mio era boar la sat, și în anul acela a și murit, ear' mamă-mea, rămânând cu 7 copii, dintre care eu eram cel mai mare, m'a trebuit acasă pentru hrana celorlalți frați.

Eu învățasem în acea iarnă toate glasurile. Dar' ce folos de știința mea? — La noi în sat erau doi cantori, și prin urmare avea cine se móră de fόμε din cântarea glasurilor în stranele cântăreților din biserică; de mine nu era lipsă. Din cântările, ce eu învățasem s'a ales nimica. Cât a trăit tată-mio, am cântat la ciurdă într'o ȃi ca'ntralta, dar' ce folos, boii n'au învățat dela mine nici un glas!

Un folos totuși am tras și eu din cercetarea școliei popii Popoviciu din Nocrich. După ce ne săturam de cântări, dam în povești. Popa știea multe pățanii și multe povești, și le povestea bine. Eu cele mai multe povești le-am învățat dela el.

Într'o séră, popa ne-a povestit următoarea poveste: Dragii mei — așași începea popa toate poveștile — a fost odată un om prost, care avea multă minte, și o rară înțelepciune. Prost se numea atunci ca și aȃi tot omul, care n'a învățat la școlă, ci a crescut sêlbatic, ca florile'n câmp. Numele lui era Zacheiu.

D'o samă cu Zacheiu avea popa din sat un fecior cu numele Nistor, pe care l'a dat la școlă, ca întorcându-se acasă, lumea se nu'i pôtă ȃice că'i un prost. Mintea și înțelepciunea n'o afi însê totdeauna în școlă, unde adeseori învăță dascăli, care se deosebesc de măgari numai prin aceea, că în loc de a ținea cartea cu picioarele cele dina-
inte, o țin cu mâna.

Feciorul popii a învățat iute, și gătind toate școlile, s'a întors om învățat în sat. El purta niște șinóre vinete pe cióreci, sau pantaloni, și prin acestea se deosebea în-
vederat de ceialalți proști din sat.

Zacheiu era din copilăria prietin bun cu Nistor, și 'i-a păstrat prietinia cât a trăit. Din contră Nistor întorcându-se dela școlă om învățat cu șinóre vinete la cióreci.

se uita la contimporanii sei, ca și la Zacheiu, din ore-care înălțime, și numai preste umăr cu cода ochiului.

În sat era o fétă frumoasă și bogată. Zacheiu și Nistor umblau în ruptul capului după ea, ca s'o ia de nevéstă. Amândoi însurăteii cercetau féta în tóte duminicile și sêrbătorile șiși dau care de care silință a o câștiga pentru sine: Zacheiu cu prostia, Nistor cu învățatura. Zacheiu petrecându'si cu féta țărănește după obiceiul „pișco, mușco ș'o sărută, și'i dă drumul se se ducă“, Nistor, după învățatura, care ȃice „ce omului îi e dat, nime nu'i póte lua!“

Zacheiu avea în obraz și'n tótă firea lui un „vino încóci“, Nistor era un tinêr frumos, și, ca om învățat, cu popia legată de mórtea tată-so.

Féta se afla ca măgarul prorocului Bileam între cele două clăi de fên, și nu știea din care se muște.

Fetei îi mai plăcea de Zacheiu până-când mumă-sa, în prevederea prescurilor, o îmbulzea cătră Nistor. În urmă totuși plăcerea fetei a învins, aceasta s'a măritat după Zacheiu, și Nistor a rămas cu șinórele cele vinete pe cióreci, și cu buzele umflate.

La un an după căsătoria sa, Zacheiu fu ales jude'n sat, nevéstă-sa se numia judeceasă, ear' Nistor peția încă mereu prin sat, ca se'si capete o consórtă.

Din momentul însurării lui Zacheiu, Nistor nici cu cода ochiului nu se mai uita la el, ba, dacă 'i-ar fi fost cu putință, de necaz, l'ar fi înecat într'o picătură de apă. Zacheiu, din contra, cu tóte că, ca jude, era cel dintâiu om în sat, văđut și stimat de toți, observa față de Nistor vechia sa prietiniă, îl saluta, și'l cinstea, ca pe fiitorul pop'a'n sat.

În sfêrșit s'a însurat și Nistor.

A doua săptămână după însurare, tată-so a răposat, și parochia a rămas văduvită.

Cine se se facă popă'n sat? Cine altul decât Nistor, feciorul popii răposat! S'au aflat însă și guri rele, care au împrăștiat vestea, că judele Zacheiu lucră pe ascuns, ca altul se se facă popă'n sat, și nu Nistor.

Vestea rea se lățește ca rîia pe trupul nespălat. A ajuns și la urechile lui Zacheiu, dar' esta a început a rîde. Mai mult a cređut în acea veste Nistor, care ținea pe Zacheiu de cel mai mare inimic al seu.

Scurt timp după împrăștierea acelei vești, într'o nópte, casa șura și tóte zidirile economice ale judeului Zacheiu s'au mistuit cu desevêșire prin un foc îngrozitor.

Cine 'i-a pus foc? — Despre asta'n sat nime nu'și putea da sama, pentru-că judele Zacheiu era un om drept, și iubit de toți oamenii!

Câtăva vreme după mórtea popii celui bătrân, protopopul a sosit în sat, ca se aleagă popă. În sat era ș'un cantor, care făcea bale la gură după prescură. Cantorul, om bogat dela părinți, a câștigat pe protopopul cu o pereche de pui și câțiva sfanți nenumerați în partea sa. Cantorul s'a ales fără știrea oamenilor, dar' cu știrea protopopului popă, Nistor a rămas pe jos. Protopopul s'a dus cu pui și cu sfanți din sat. Sătenii au rămas nedumeriți, Nistor disperat, și om cu om, unde se întâlnea'n sat și pe câmp, se certa.

Judele Zacheiu era în partea lui Nistor, acesta'l afurisia însă ca pe cel mai mare dușman al seu, care vrea se'l nimicescă cu desevêșire.

La câteva ȓile după plecarea protopopului, Zacheiu nemai putênd suferi nehodina născută între oamenii din sat, a dat porunca, ca se se tragă clopotul într'o ureche. Clopotul s'a tras, și tot satul s'a adunat, ca de obicei, înaintea bisericii. A venit și judele Zacheiu, și urcându-se

pe treptele dela ușa bisericei a strigat: Auđiți oameni buni! Eu sum judele vostru — țineți voi ceva la mine? Ținem — a răsunit din tóte gurile, ca din una! — Dacă voi țineți la mine, eu încă țin la voi, și așa fiind noi unul cu altul trebuie se trăim, și când va veni vorba la adecă, se și murim unul pentru altul! — Știți cu toții, că avem lipsă de popă'n sat, și fără popă nu putem trăi. — Vreți popă? — Vrem, a răsunit din gura tuturor! — Dacă vreți, duceți-vă fie-care acasă, luați-vă merinde pe trei ȓile, și haideți cu toții la vlădica în Sibiiu, ca se ne facă popă, cum cer trebuințele satului — eu plec în fruntea vóstră.

Toți oamenii s'au dus acasă și s'au gătit de drum. Partida cantorului trăgea nădejdea, că judele, ca contrar alui Nistor, va ținea cu ea, oamenii lui Nistor credeau în dreptatea și înțelepciunea judelui Zacheiu ca'n Dumnezeu.

În ziua următoare judele Zacheiu a plecat cu 300 de oameni la Sibiiu.

Episcopul Moga, în lipsa de casă proprie, ședea pe atunci în casele grafului Teleky din strada Hurezului în chiriă. Luxul de a ședea în casele unui graf și'l putea ierta episcopul Moga, devremece venitele lui erau destul de mari, pentru ca se pótă rămânea cu chiria regulat dator.

Cel ce cunoște casele grafului Teleky din Sibiiu, strada Hurezului, care sub regimul de aur alui Tisza s'au renegat, și au devenit proprietatea unui român născut din opincă iobăgească, acela cunoște și curtea cea mare a acelei case. Curtea asta, în ȓiua sfintei mucenițe Mărina, gemea de mulțimea poporului adunat în ea. Erau poporenii din comuna Roșia. În fruntea lor sta judele Zacheiu.

Episcopul Moga, om, care cunoștea din cine se facă popă, ca și țiganul lemnul bun de cărbuni, ieșind la oamenii adunați, le-a pus întrebarea: Ce poftiți voi, dragii mei, dela

mine, de v'ați adunat în număr atât de mare? — Popă voim preasfinția-ta, răspunse judele Zacheiu!

— Bine dragii mei! Popă va se vă fac cât mai curând din cantorul vostru, pe care l'ați ales! — Protopopul vostru 'mi-a adus protocolul alegerii, și acesta în ședința consistorului ținută ieri s'a și întărit! Mergeți hodiniți acasă, și eu în curând vă voi sfinți pe cantorul vostru de popă.

— Preasfinția-ta — răspunse atunci judele Zacheiu — noi n'avem lipsă de cantor, avem lipsă de popă. Din cantor și noi ne putem face popă. Estfel de popă avem noi, cum ne veți, la plug. Noi vrem se înaintăm și ne trebuie un popă, care știe mai mult decât noi! — De aceea am venit cu toții la preasfinția-ta a te ruga, ca se ne faci un popă harnic, cu care se ne fie fală: Se ne faci preasfinția-ta pe Nistor, feciorul popii celui răposat, popă, care aici în casa asta a învățat popia de rost!

— Bine bine dragii mei, dar' atunci pentru ce ați ales voi pe cantorul Dógă, ca se vi'l fac popă?

— Pe cantorul Dógă — răspunse judele Zacheiu — nu noi l'am ales popă, ci protopopul l'a ales, și dacă domnului protopop îi trebuie atare popă, se poftescă — noi vrem pe Nistor, feciorul popii răposat, care a învățat scoli, și dela care noi încă așteptăm a învăța ceva.

— Bine dragii mei — țise Moga — dacă așa stau lucrurile, atunci aduceți'mi pe Nistor, și vi'l fac popă!

— E aici preasfinția-ta — răspunse judele Zacheiu — și prindând pe Nistor, care nu sta departe de el, de mână, a strigat: Esta'î preasfinția-ta!

— Hai în sus Nistore — a strigat episcopul Moga — ear' poporului adunat 'i-a țis: Fiți nițal în hodină!

Nistor s'a dus în sus, și dup'o jumătate de oră, episcopul Moga a ieșit cu el popă sfințit gata înaintea popo-

rului, și a ȃis: Aici dragii mei v e e popa sfințit gata, duceveți cu el acasă, numai grijiți de el, ca se nu m or  de f me!

Oamenii toți, chiar și cei-ce țineau la cantorul D g , s'au întors mulțămii acasă. Mai mulțămii decât toți  ns  era popa Nistor.

A doua ȃi după sosirea acasă, popa Nistor a luat 1000 sfanți la sine, s'a dus la judele Zacheiu, și 'i-a ȃis: Ac'i mi sunt toți banii mei, na'i, eu mai mulți acum n'am, dar', ajut ndu'mi Dumneȃeu,  ți voi plăti t t  paguba!

Ce pagubă? —  l întrebă judele Zacheiu. — Tu ai ars —  i răspunse popa Nistor — și eu în presupunerea  rb , că tu vrei se m  nimicești, eu 'ți-am dat foc!

Tu 'mi-ai dat foc — ȃise atunci judele Zacheiu — eu am ars, dar' Dumneȃeu 'mi-a ajutat de 'mi-am făcut de nou tóte ce 'mi-au ars — ai tu acum ca popă grija se nu ardă satul întreg, mie banii tăi nu'mi trebuiesc!

La cuvintele este pe popa Nistor l'au pornit lacrămile, și pl ng nd a întins am ndou  m nile cătră ceriuri și a strigat: Frate Zacheiu! nu mai spune nimenui r ul, ce 'ți-am făcut, eu m'am pocăit, ear' dacă ție mia asta de sfanți nu'ți trebuiește, arunc i pe fereastă.

Cu cuvintele aceste popa Nistor, l s nd mia de sfanți la Zacheiu, s'a depărtat greu suspin nd.

Zacheiu c t a trăit n'a spus nimenui, nici chiar nevetei sale, ce popa Nistor 'i-a mărturisit, ear' mia de sfanți o-a cinstit bisericei!

Luăți pildă pentru vieță din povestea asta dragii mei, ne-a ȃis popa, ear' noi lu ndu-ne s ra bună, ne-am dus și ne-am culcat.

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi n'ați ajuns a fuma, cu tóte că natura v'a lăsat cu virginia la finea spinării!

Cum s'a schimbat lumea Dómnle! — În copilăria mea lumea arêta cu degetul, ca la niște necurați, la bărbații, care fumau sau pipau. Muerile și fetele se fereau de atari bărbați ca dracul de tămâia. Ađi tinêrul, care nu fumează se consideră d'un papălapte, care nu merită stima, și mai puțin iubirea fetelor. Câț!

Așa se schimbă lumea, și oamenii prin ea. Ađi și femeile fumează. Lucru natural. Femeile imitează mai ușor, și mai perfect slăbiciunile bărbaților decât virtuțile lor. Câț!

Nu'i demult decând auđiam, că'n România damele fumează. Eu nu credeam, pentru-că nu'mi convenea a pune pe damele din România p'o tréptă cu țigancele dela noi, dar' m'am încelat. Ađi eu nu cred se fie în România țigance, care fumează ca unele dame de pe la noi. Câț!

În ڃilele trecute chieată fiind la un botez, m'am uitat cu ochii, cum o domnișórá cóptă demult pentru taina a șeselea, a luat unui tinér, care fuma plin de îngrijiri pentru mămăliga de tóte ڃilele, ce se simția dator a da fiitórei sale neveste, țigareta din gură, și a continuat a fuma la masă în fața tuturor oaspeților. Eu, uitându-mé la ea, părea că vėd pe Zamfira, nevėsta cārămidarului dela pórtă Turnului, Filaret Zunchi, cum îi ia acestuia pipa din gură, și fumează ca un tăciune udat cu apă. Câț!

Nu'i vorba, fumatul póte fi și pentru femei priincios, și pentru monopolul tutunurilor binevenit, dar' bine nu le stă femeilor nici cu țigareta, și mai puțin cu pipa'n pupăzá. Special domnișórei mele dela botez îi sta cu țigareta amozului ei în gură, ca la un căne cu oala'n cap. Câț!

Femeilor le stă cu desėvėșire réu cu țigareá'n gură. Ele n'au talentul recerut la fumat, și de aceea cu greu le poți deosebì de hornul, care fumeğă și când nu bate vėntul. Câț!

Fumatul se ivește la femei și'n părțile nóstre din an în an mai mult. Și dacă progresăm așa, precum se vede că progresăm, putem ajunge și timpuri, în care femeile și fetele nóstre o se țină și băgău. Atunci însé secei buzele celui ce va voi se le sărute. — Mițuluc!

Păpară pipărată.

— Mamă, călătorii aceia vreau se plătească — cât se le cer pentru păpară?

— Cere trei franci... da fost'au mulțamiți?

— Ba nu, au suduit mereu, pentru-că au trebuit se aștepte, și pentru-că păpara a fost rîncedă!

— Ce, au suduit? — Atunci cerele șese franci!

Dela băile din Tuşnad.

— Oarele, pe care le-am petrecut în societatea dumniatale, scumpa mea amică, le număr între cele mai fericite ale vieții mele. Mă despart de dumniata cu mari dureri de inimă, pentru-că nu te pot numi a mea!

— O scumpe amicel! Văd că trebe se ne despărțim și se te las cu inima sfâșiată, și fără speranță. Iartă-mă că ți-am retăcut, ceea-ce de mult trebuia se ți mărturisesc — eu sum măritată!

— Și eu sum însurat!

Calendarul Calicului pe anul 1891

cu multe ilustrațiuni, întocmit pentru trebuințele tuturor Românilor din lume, a ieșit de sub tipar, și costă 36 cr. sau 1 franc. Librarilor și tuturor, celor ce comandează cel puțin 10 exemplare, li se dă, în Austro-Ungaria, un rabat de 10 cruceri, în România, un rabat de 40 de bani după fiecare exemplar.

Comandele, numai în bani gata, se fac la librăria W. Krafft în Sibiu.

Pentru abonenții noștri efectuim și noi espedarea calendarului, dacă ni se trimit 5 cr. porto.

Calendarul Calicului e cel mai bogat, cel mai lătit, și garantează o lectură plăcută pentru totă viața.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Zaplati.

Numerul present al Calicului se va espeda restanțierilor numai după plățirea abonamentului restant.

Administrațiunea Calicului.